

sonar hvors um sig heyrir undir 8. gr. laganna og þykir refsing þeirra eftir 17. gr. hæfilega ákveðin 600 kr. sekt til ríkissjóðs.

Hið ólöglega innflutta áfengi, sem er í vörslum lögreglunnar, sje upptækt og eign ríkissjóðs.

Allan af máli þessu löglega leiddan og leiðandi kostnað greiði allir kærðir in solidum.

Á rekstri málsins hefir enginn óþarfur dráttur orðið.

Miðvikudaginn 6. maí 1925.

Nr. 34/1924. **Vátryggingarfélagið Trekroner**

(B. P. Kalman)

gegn

lögreglustjóra Reykjavíkur f. h. ríkissjóðs (Jón Ásbjörnsson).

Útaf tekju- og eignarskatti.

Úrskurður fógætarjettar Reykjavíkur 17. desbr. 1923: Hin umbeðna gjörð á fram að fara.

Dómur hæstarjettar.

Máli þessu er skotið til hæstarjettar samkvæmt áfrýjunarleyfi dags. 16. júní f. á. með stefnu útgefni 12. júlí s. á.

Við ákvörðun tekju- og eignarskatts í Reykjavík árið 1922 var tekjuskattur áfrýjanda ákvarðaður 3760 krónur. Hafði áfrýjandi rekið vátryggingarstarfsemi í Reykjavík árið 1921, en eigi talið fram tekjur sínar og skattstjóri því áætlað þær. Hinn 15. júní 1922, áður en kærufrestur var liðinn, ritaði umboðsmaður áfrýjanda skattstjóranum brjef. Kvaðst umboðsmaðurinn þar telja það álitamál hvort fjelagið væri skattskýlt og skatturinn ákveðinn af handa-

hófi og ónærgætni. Mótmælti hann því skattálögunni í heild sinni og geymdi sjer allan frekari rjett þar að lútandi. Að öðru leyti gjörði hann enga kröfu um að skatturinn yrði feldur niður eða lækkaður og enga frekari grein fyrir þeim ástæðum, er hann bygði mótmæli sín á. Skattstjóri hafði ákvarðað skattinn eftir áætluðum iðgjaldatekjum áfrýjanda en eigi áætlað neinn frádrátt á fje því er áfrýjandi legði frá til tryggingar vátryggingarskuldbindingum sínum. Vegna þessa tók yfirskattanefnd málið til meðferðar, dró 25 % frá hinum áætluðu tekjum í þessu skyni og ákvað skattinn samkvæmt því 2560 krónur.

Áfrýjandi greiddi eigi tekjuskatt þennan og var því krafist lögtaks á honum. Í fógetarjettinum gaf áfrýjandi skýrslu um iðgjaldatekjur af umboði sínu í Reykjavík árið 1921, kostnað við það og bótafje greitt á árinu, svo og lagði hann fram reksturteikning fjelagsins fyrir umrætt ár. Samkvæmt þessum gögnum taldi hann að tekjur sínar árið 1921 hefðu eigi numið skattskyldri upphæð.

Í málinu er enginn ágreiningur um það, að áfrýjandi hafi rekið vátryggingarstarfsemi í Reykjavík árið 1921. Ágreiningurinn er aðeins um það, hve miklar skattskyldar tekjur hann hafi haft af þeirri starfsemi. Með því að umgetið brjef umboðsmanns áfrýjanda til skattstjóra 15. júní 1922 eigi verður skoðað sem fullnægjandi kæra yfir ákvörðun skattsins og áfrýjandi því aldrei hefir lagt mótbárur sínar gegn henni undir úrskurð skattstjóra og yfirskattanefndar verður skattákvörðun yfirskattanefndarinnar eigi haggð og ber því að staðfesta hinn áfrýjaða úrskurð.

Málkostnað í hæstarjetti þykir rjett að áfrýjandi greiði stefnda með 100 krónum.

Því dæmist rjett vera:

Hinum áfrýjaða úrskurði skal óraskað.

Áfrýjandi, váttryggingarfélagið Trekroner greiði stefnda, lögreglustjóra Reykjavíkur fyrir hönd ríkissjóðs, málskostnað í hæstarjetti með 100 krónum að viðlagðri aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða úrskurðar hljóða svo:

Við ákvörðun tekju- og eignaskatts í Reykjavík árið 1922 var váttryggingarfélaginu „Trekroner“ af yfirskattaneftnd gjört að greiða kr. 2560,00 í tekju- og eignaskatt.

Umboðsmaður fjelagsins hjer hefir neitað því að fjelagið ætti að greiða nokkurn tekju- og eignaskatt, en lögreglustjórinn, sem innheimtumadur ríkissjóðs, hefir krafist lögtaks fyrir greindum kr. 2560,00 og báðir málsaðiljar lagt ágreininginn undir úrskurð fógatarjettarins.

Umboðsmaður fjelagsins heldur því fram, að það eigi engan skatt að greiða árið 1922, með því að ársarður umboðsins hjer í Reykjavík, sem reikna skuli skattinn af, hafi verið 1921 aðeins kr. 31,13 samanborið við iðgjöld og tekjuafgang á ársreikningi fjelagsins, sem lagður er fram í málinu (rjettarskjal nr. 7).

Með því að þessari uppgjöf á tekjum og kostnaði fjelagsins árið 1921 hefir verið mótmælt hjer fyrir rjettinum, og umboðsmaður gjörðarþola engar sönnur á það fært, verður það að teljast ósannað að hlutfallslegur ársarður fjelagsins hjer á landi hafi ekki verið meiri en kr. 31,13 árið 1921.

Önnur mótmæli hafa eigi komið gegn framgangi gjörðarinnar.
